

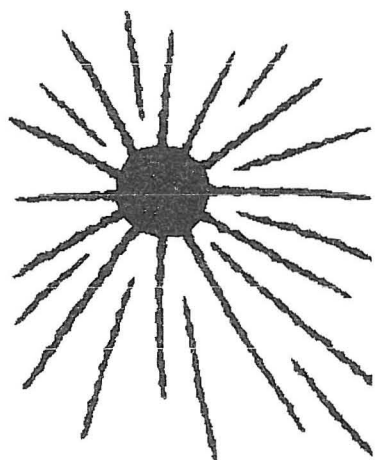
Rozhovory se životem

30

OBSAH

1. Odhodlání-----	5
2. Cesta pravdy a lásky-----	7
3. Duše zvířat-----	10
4. Jak jsou modlitby přijímány Bohem?-----	15
5. Evoluce duše-----	18
6. Duchovní smrt-----	20
7. Mediální formy-----	22
8. Tvá vůle se staň-----	25

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*„**Ž**ijte opravdu to, co říkáte!
Mladší bratři, kteří přicházejí,
se učí pozorováním, ne po-
sloucháním. Mladí lidé dnes
nechtějí poslouchat, chtějí vi-
dět.“*

Matka Tereza

Odhodlání

„Nestačí jen chtít, je nutné i dělat! Nestačí jen číst, poslouchat, poznávat a vědět, ale učinit nové poznatky částí svého vědomí a jednat podle nich v denním životě.“

Laurentiova slova dokazují, že i on byl člověkem. Zná lidské slabosti a ví, jak těžký je boj nutný k jejich zvládnutí. Mnohým chybí síla přesvědčení, víra, odhodlanost a vůle začít, odvahta k prvnímu kroku na cestě vnitřního Já k oproštění se z otroctví starých návyků, názorů, strachu, chybných domněnek a doposud je provázejícího životního programu, stejně jako vůle k poznání sebe sama. To vše vyžaduje objektivitu, trpělivost a čas.

„K prvnímu kroku jsou odhodlání mnozí, ale ne všichni zůstanou na začaté cestě, jež se proměňuje každým dalším krokem stále více na cestu stoupající životní radosti, vyrovnanosti, úspěchu a vnitřního bohatství. Velkou překážkou je nedostatek trpělivosti a vytrvalosti. Chcete mít všechno hned, nezačínat dole, ale již po několika dnech nebo týdnech stát na vrcholu.

Tak jako každé zrno musí vyrůst ze země, z níž čerpá potřebné látky a síly ke svému růstu, než se stane k nebi vztyčeným stromem, musí i vnitřní růst člověka začínat dole, růst a rozpínat svoje větve přijímanými zkušenostmi a rostoucími poznatky, pevně zakotven a posilován svou životní podstatou - duchem.

Stávat se vědomým sama sebe znamená zesílené proudění čakrami přijímaných vyšších energií, jež nesmí překročit nervovou kapacitu fyzického těla. Měřítkem je vývojový stav ducha a ne to, co se domníváte být.

Odhodlanost je výrazem vůle, ventilem, zabraňujícím proudění doposud vás ovládajících nepříznivých sil, návyků a slabostí, od nichž se chcete oprostít. Zamezuje pohodlnost, výmluvy a falešné omluvy, manipulace nesprávného myšlení a jednání. Jakmile přicházejí nedobré myšlenky, uzavírá se tento ventil a chrání vás před dalšími škodami, protože co činíte v myšlenkách, je již provedeno.

Odhodlanosti má předcházet kontrola myšlení, cítění a mluvení. Její pomocí si uvědomujete jejich hodnoty a buď je odmítáte nebo přijímáte a realizujete.

Toužíte po volnosti a padáte, zotročeni vlastními slabostmi, předsudky, pochybnostmi, nesprávnými názory a strachem, stále hlouběji. Odhodlaností ke změně svého života, k poznání jeho pravého smyslu a úkolu, procitnutím vlastního ducha se stáváte nezávislí na životních těžkostech a problémech.

Vyzařujte lásku vůči všem a všemu nejen slovy, ale především skutky.

Děkujte za vše, čím vás Tvůrce obdaroval a nelitujte toho, co nemáte. Bohatství vašeho života je ve vás. Učte se ho poznávat a rozvíjet !“

„Kdo rozsévá lásku, musí umět čekat na sklizeň“

Matka Tereza

Cesta pravdy a lásky

Stále znovu se objevují knihy a domněnky o pobytu Ježíše Krista v době jeho pozemského života v Indii. V následujícím textu je odpověď duchovního učitele Emanuela na průběh Ježíšova života.

Vývoj Indie nebyl v době Ježíšovy inkarnace na Zemi tak příznivý pro příjem jeho nauky o lásce k jedinému Bohu jako Judea. Nauka Buddhy se zaměřovala na myšlení a růst vnitřního vědomí lidstva hlubokou moudrostí a pravdou, silou na ovládání hmotného těla, ale chyběla jí nejdůležitější báze: pojem jediného Boha jako dokonalé Lásky, základního článku staré židovské víry. Tím se oddalovala od požadavků přípravy na křesťanskou nauku Lásky pro budoucí lidstvo.

Kdo je schopen poznat Ježíšovu osobnost v její síle a moci, v dokonalosti jeho ducha, ve víře a oddanosti Bohu, nepotřebuje odpověď. Pozná, že tvrzení o jeho pobytu v Indii za účelem prohloubení duchovního poznání a růstu postrádá logiku. Kristus byl veden Bohem a jeho anděly, kteří mu od dětství předávali vše, co ke splnění svého pozemského úkolu potřeboval.

Základním úkolem Ježíšova života bylo seznamování lidstva s pojmem jediný Bůh, s dokonalou, absolutní Láskou, jejíž pomoc umožňuje duším získat relativní dokonalost a tím existenci v Jeho blízkosti. Slovem relativní je míněna individuální dokonalost jednotlivých stvoření. Absolutní dokonalost je jen Bůh sám.

S formou dokonalé lásky seznamoval Ježíš lidstvo nejen slovy, ale i činy.

Ježíš, dokonalý duch stojící v nejužším světelném kruhu Boha, byl sluncem životů. Přesto byl ochoten podřídit se hmotné tíži Země a problémů provázejících pozemský život. Prošel vývojovými fázemi lidské osobnosti tak jako ostatní lidé. Vždy vyžadoval, aby se od nich ničím nelišil. Tak tomu bylo již při jeho početí a narození, které plně odpovídají požadavkům Země, na níž se zrodil a ne představám náboženských institucí.

Ježíš nebyl odkázán na pozemskou duchovní výuku. Od samého dětství byl vyučován a vychováván Božími anděly, kteří mu

předávali čisté duchovní pravdy. Proto byl schopen již v útlém věku dvanácti let poukazovat na nesprávnosti duchovních pravd, předávaných židovskými hodnostáři. To vše bylo, jak naznačují Lukášova slova, hlavní náplní prvních třiceti let jeho života.

„Chlapec rostl a sílil na duchu a žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před Izrael.“
Lukáš 1, 80

Během sedmnácti let, před nástupem své cesty jako kazatel, žil částečně osamocen v poušti, částečně ve svém prostém domově v Nazaretě. To byl vnější Ježíšův život.

Jeho život vnitřní byl prostoupen světlem stálého spojení s Bohem a jeho pomocníky. Náplň a bohatství tohoto života pochopíte teprve tehdy, až dosáhnete vyšší vývojové úrovně a budete schopni pocítit ve svém nitru blízkost Tvůrce.

Až dodnes je Ježíš Kristus nositelem Božského světla ve všech dílech světa. Celé univerzum naplňují jeho slova: Bůh, Láska, blaženost.

Kristova služba lidstvu počala odpadem duší od Boha a Jeho zákonů a skončí, až zmizí jejich poslední vzlyk a pláč, až poslední ze všech provinilých se spojí v mohutném aleluja dosažené dokonalosti se svým Tvůrcem, Bohem.

Ježíšova práce na vinici Boží uvolnila lidstvo pro možnost nalézt svůj úkol pro pomoc sobě i ostatním.

Seznámení lidstva s absolutní Láskou bylo mohutným zásahem nejen do vývojové spirály života Země, ale i do života miliónů světů univerza, které s ní stojí na stejném vývojovém stupni.

Již mnoho staletí uběhlo od doby Kristova působení na Zemi. Co zbylo z jeho nauky Lásky, míru a vzájemného bratrství? Nakolik se stala součástí života celé planety? Kde hledá dnešní člověk Boha?

To, co většina lidstva jmenuje láskou k Němu, je z velké míry pokrytectví a strach. Mnozí mají touhu a snahu přiblížit se k Němu, probudit v sobě Kristovo světlo, ale jejich vůle je slabá. Nutnost kontroly myšlenek a skutků, přemáhání slabostí, nedobrých návyků, snížení nároků vlastního ega a nutnost pokory

jsou pro ně příliš náročné, život vedený v tomto smyslu příliš fádní.

Nízkému vývojovému stavu a stále těžšímu průběhu životů na planetě Země odpovídá nedostatek lásky a míru jejich obyvatel. Dokumentován stále novými válkami, mezinárodními spory, zesilováním egoismu a chamtivosti po hmotných nebo společenských ziscích, klesající kulturní úrovni národů, je stále blíže konečnému bodu, jehož se všichni obávají.

Země je planetou pokání, poznání, vývojového růstu inkarnovaných duší, místem karmického vyrovnávání. Pokud nedosáhne vzájemné jednoty, harmonie a lásky, volí protichůdnou cestu k učení, jež přinesl Ježíš, a za jehož pravdu a Světlo obětoval to, co považuje pozemský člověk za nejvzácnější - vlastní život.

„Bůh nevepsal zákony do stránek knih, ale do vašich srdcí a do vašeho ducha. Jsou přítomné ve vzduchu, ve vodě, v zemi a v rostlinách, ve slunečních paprscích, v hlubinách a výšinách. Promlouvají k vám, abyste mohli porozumět řeči a vůli Boha. Ale vy zavíráte oči, abyste neviděli a zcpáváte si uši, abyste neslyšeli.“

Evangelium Essejských, I.

Duše zvířat

Všechny životy v životním celku univerza vytvářejí navzájem závislý celek. Jejich tělesné vývojové formy a jim odpovídající nároky mohou být rozličné, ale vedoucí vnitřní faktor každého života a jeho zákonitost vycházejí ze stejného pramene, z duše. Indický badatel J. Bose dokázal pomocí Crescografu a náročnými experimentálními výzkumy, že základním životním mechanismem nejen zvířat, ale i minerálů a rostlin není tělo, ale duše.

Profesor Elmer Gates zachytil (Rhodopsin-obrazy) v okamžiku smrti její výstup ze zvířecího těla a určil i její váhu. V hermeticky uzavřené láhvi ztrácí myš v okamžiku smrti 3,1 mg své váhy.

Při experimentálním výzkumu neviditelné vnitřní podstaty člověka, ducha a jeho obalu, duše, získali podobné poznatky vědci de Rochas, Durvilles a lékaři Dr. Macdougall, Dr. Sonle, Graat a Emmons. I oni byli schopni určit váhu z mrtvého těla člověka vystupující éterické substance, duše. Dr. Jones Costriza potvrzuje, že každý pacient bez rozdílu stáří ztrácí v okamžiku své smrti 1,74 g tělesné váhy a klade biofyzikům, neuropsychologům, embryologům a výzkumníkům evolučních procesů otázku: „Je to váha duše, jež jako mlžný obal opouští v okamžiku smrti tělo?“

Všechny doposud tímto směrem zaměřené experimenty vedou k poznání, že existence každého života je podmíněna člověkem nevnímátnou, smrti nepodléhající, životní pohyb a vývoj udržující složkou, duší. Po zániku hmotného těla vystupuje jako pro většinu lidí neviditelná mlžná substance do nadzemských životních dimenzí, odkud se po určité době inkarnuje na Zem nebo na planety jí příbuzné za účelem vývojového růstu.

Lidská duše vytváří obal ducha, jehož impulzy řídí stavbu a aktivitu těla ve smyslu mentálním i fyzickým.

Zvířata stojí vývojově níže než člověk. Nejsou nositeli ducha, ale jednotlivým rasám společné duše. Její životní substance je v neustálém vývojovém pohybu od minerálu přes rostliny, zvířata až k nejvyššímu vývojovému stupni, k člověku. Jakmile dosáhne duše zvířat vývojový stav primitivního člověka, je

zásobována speciálními vyššími kosmickými substancemi, jež neustále její vývoj zdokonalují.

Spojovacím vývojovým článkem mezi zvířecí a lidskou duší jsou přírodní životy, jejichž tělesná substance není úplně zhmotnělá. Není lidskými smysly vnímatelná a většina lidí je považuje za iluzorní pohádkové bytosti. Víly, podzemí skřítkové, šotci, rusalky, salamandři, vyšší přírodní bytosti, vládnucí v jednotlivých oblastech, jsou nositeli určitého stupně vědomí a do určité míry vyvinutého rozumového potenciálu. V přírodě plní důležitou úlohu ve vývojovém procesu a růstu jednotlivých zvířecích a rostlinných ras, při pročišťování přírody a dodržování jejich zákonitostí. Celé věky byly a jsou i dnes vnímány sensitivními jedinci jako životní realita. Od člověka se liší nejen substancí svého těla, ale hlavně životním zaměřením a věrnou oddaností Stvořiteli a Jeho zákonům.

Téměř každý, kdo má rád zvířata, poznal jejich „šestý smysl“ a sílu instinktů, které jsou u člověka stále více otupovány oddalováním se od přírody a přirozeného způsobu života. Zvířata se často stávají ochránci lidí, varují je před nebezpečím a nesprávným jednáním. Mnohá jsou člověku tak oddána, že při jeho odchodu odcházejí s ním.

Často pozoruji, že nejen psi, kočky, koně, ale i na příklad ptáci mají vysoké cítění, inteligenci a mnohdy i pro život jednotlivého člověka významné poslání. Jejich vztah k člověku, s nímž prožívají krátkou dobu svého života, je věrnost, obětavost a láska, kterou dovedou vyjádřit silněji než člověk sám. K podpoře tohoto tvrzení uvedu několik příkladů:

Mozart toužil již od svého dětství po velké kleci s mnoha zpívajícími ptáky. Manželka Konstace mu věnovala v roce 1790 klec s ptákem, který rád zpíval. Mozart ho měl nesmírně rád a veselé ptačí trilkování se stalo inspirací k jeho četným hudebním komposicím, například ke zpěvu Papagena v Kouzelné flétně.

Jednou však přestal milovaný přítel zpívat, odmítal potravu a několik dní jen smutně věšil hlavu. Ve vedlejšímu pokoji ležel nemocný skladatel. 5. prosince 1791 začal pták ve své kleci divoce tlouct křídly a po krátké době padl mrtvý k zemi. Ve ve-

dlejšího pokoji umíral ve stejnou dobu třicetipětiletý Mozart, jeden z největších hudebních géníů světa.

Na cestě z Livorna do Lerici zahynul při bouři na moři anglický básník Shelley. Jeho mrtvola byla vyplavena na italském pobřeží a podle platných místních nařízení, která sloužila k ochraně před rozšířením moru, měla být, tak jako všechno, co bylo mořem naplaveno, spálena.

Shelleyův přítel, básník Byron, dosáhl povolení ke slavnostnímu spálení mrtvoly za krásného slunečného dne, na místě s výhledem na zklidněné moře a nádhernou kulisu vzdálených Apenin. Náhle přiletěl malý, barevně zářící pták, který se nenechal odehnat a stále oblétał hořící hranici. Jak našel básníkův přítel několik set kilometrů vzdáleného pána, zůstává až dodnes tajemstvím.

Generál Peter, který tuto událost zažil, říká: „Mnozí budou hovořit o náhodě, ale já se skláním před věrností, láskou a silou duše zvířat, které považujeme za malé nic a přitom jsou nám mnohdy svojí velikostí vysoko nadřazena.“

Mezi milovaným člověkem a zvířetem existuje určitý typ telepatie, jejíž pomocí se například pes, ale i jiná zvířata, snaží sdělit pánovi svůj odchod nebo ho chtějí varovat před blížícím se nebezpečím.

Profesor Flammarion píše ve své knize „L'Inconnu et Problèmes psychiques“ o mladém děvčeti, jemuž se při návštěvě u sestry zdálo, že se s ní její milovaný pes Sionne přišel rozloučit. Po probuzení vypravovala s pláčem o jeho smrti. Příbuzní odmítli věřit na realitu prožitého snu, ale jen do té doby, než přišla během několika hodin zpráva, že Sionne zemřel, ačkoliv ještě večer předtím byl zcela zdrav.

Mezi vesnicí Weissenbach a Imst v Tyrolích leží malá vesnička Namlos, kde žije farář, jenž vypravuje následující zážitek:

„Denně chodím po obědě s mým psem, mohutným bernardýnem, na procházku do hor. Při poslední vycházce se pes choval jinak než jindy. Brzy po odchodu z domova začal štěkat, výt a kňučet, nedovedl jsem si vysvětlit proč. Lehl si na cestu před moje nohy, aby mně zabránil jít dál. Nerozuměl jsem mu, snažil

jsem se ho překročit a jít dál, ale začal nebezpečně vrčet, cenit zuby a tahal mě zpět. Znechuceně jsem se obrátil k cestě zpět, rozhodnutý, že nechám příště psa doma. Návrat k domovu uvítal pes s nesmírnou radostí, skákal, lízal mně ruce a radostně štěkal. Po několika minutách byla cesta, po níž jsme šli, zasypána obrovskou lavinou, která by nás byla pohřbila.

Pan W. H. A. seděl, tak jako každý večer, u teplých kamen s knihou v ruce, ale klidná pohoda večera byla náhle porušena nevysvětlitelným jednáním psa, jenž předtím ležel a spal u jeho nohou. Vyl, kňučel, běhal ke dveřím a zpět a snažil se pána odvést z místnosti. Pán se domníval, že pes chce ven a šel s ním. Za několik málo okamžiků se dům zřítil, pravděpodobně následkem poškození z minulé války.

Všeobecně je znám i zvýšený animismus ptáků, psů a koní.

Příbuzní J.W. Bouldinga jeli v koněm taženém kočáře navštívit nemocného přítele. V polovině cesty zůstal kůň stát a vzpíral se jet dál. Třásl se, vzpínal na zadní nohy a nebyl k utišení. Přítomná žena vystoupila z kočáru, aby zjistila, proč se kůň vzpírá jít dál. Uviděla před koněm stát přítele, kterého chtěli navštívit. Jakmile ho oslovila, usmál se a zmizel. Rozrušení až do hlouby duše se vrátili domů, kde je za krátkou dobu zastihla zpráva, že přítel zemřel právě v té době, kdy se kůň bránil další cestě.

V knize „Světlo v nás“ uvádím zážitek americké spisovatelky C. Ponder o ženě, která pozorovala z okna svého příbytku muže, jenž surově tloukl koně, protože nebyl schopen utáhnout do kopce těžký náklad. S hlubokým soustředěním vysílala tomuto muži myšlenky lásky ke všem tvorům. Muž po krátké době vypřáhl koně a odešel. Vděčné zvíře, nyní volné, běželo k oknu, za kterým zmíněná žena stála, a tisklo svoje nozdry na okenní sklo.

Jak poznal kůň, odkud vycházela síla lásky, která ukončila jeho týrání?

Jistě jste i vy sami prožili nesčetné případy, dokazující jemnou zvířecí perцепci, jež často převyšuje vnímání otupovaných smyslů člověka.

Žádný život, bez rozdílu jeho vývojové úrovně, nekončí smrtí. Jsou známy nesčetné případy, kdy milované mrtvé zvíře přichází v okamžiku smrti svého pána a s radostí ho vítá v nadzemských sférách. I duše zvířat se vrací, tak jako duch člověka, stále znovu na Zem nebo na příbuzné planety. Tyto vývojové cykly, známé pod jménem reinkarnace, jim umožňují vzestup ve vývojové spirále. Všechna zvířata se vracejí po smrti do společné duše a adekvátně svému vývojovému vědomí přicházejí po zcela krátké nebo po delší době znovu na Zem plnit svůj úkol. Žádné však nebylo předtím člověkem, nositelem ducha, tak jako se lidská inkarnace nikdy neuskutečňuje v těle zvířete.

Čím více vrůstáme do vyšších zákonitostí procházejících životů a životního dění, tím více poznáváme jednotu a vzájemnost jimi tvořeného celku, vedeného životní silou, zákony a moudrostí společného Otce - Stvořitele. Zvířata a rostliny, celá příroda a její životní dění respektují tuto skutečnost pomocí instinktů a oddaností při plnění svého úkolu.

Člověk? Odkud čerpá stoupající brutalitu a bezohlednost, s níž potkává a zabíjí nesčetné životy ze ziskuchtivosti, vykořisťuje a ničí přírodu, zaměřen jen na hmotné požitky a vlastní ego, slepý vůči pláči a volání životů, jež ničí, ale i vůči utrpení, které si svým jednáním karmicky vytváří?

Pane, pomoz mu poznat krásu a sílu lásky, naplň jeho duši vzájemným porozuměním a pomoci na cestě životů k jejich společnému cíli: k návratu k Tobě, domů!

„Každou bolestí a životní ranou stoupá možnost poznat nové životní cíle a jejich bohatství.

Již několik roků přespával pták na uschlých větvích osamělého starého stromu. Ale silná vichřice ho vyvrátila.

Pták musel letět mnoho mil daleko, než našel nový domov v úrodné plantáži s mnoha ovocem obsypanými stromy.

Kdyby vyschlý strom stále ještě stál, byl by ho nikdy nepustil a nepoznal krásu a bohatství nového domova.“

Anthony de Mello

Jak jsou modlitby přijímány Bohem?

Vyprávění z knihy Adelma Vay: „Aeonen“ z roku 1888

Byla noc. Ticho a klid zahaloval vše kolem mě. Modlila jsem se a přemýšlela o tom, zda přijme a uslyší Bůh mezi milióny modliteb, vysílaných mu vstříc, i moje prosby. Byla jsem si vědoma, že jsem jen nepatrná kapka v moři životů univerza, které k němu volají o pomoc. Slyší nás všechny? Vnímá naši životní bídu, boje a bezradnost?

Náhle jsem si uvědomila nevyličitelnou vnitřní radost a obšťastnění, tma kolem mne se prosvětliila a zářící anděl mi jemně položil ruku na čelo. Mému duchovnímu oku se otevřelo panorama překrásných obrazů, jež nelze lidskými slovy popsat.

„*Pojď*“, vyzval mě anděl, jež se jmenoval Hera, „*pojď, moje milá, podívej se sama, co se děje s lidskými modlitbami!*“

Náhle jsme se vznášely éterem vysoko nad Zemí. Stála jsem uprostřed nesčetných světů. Hera mě vyzvala, abych se zaměřila na pod námi ležící Zemi. Nejprve jsem vnímala chaotický hluk, pláč, vzlykání, křik, zlostné výrazy a nadávky, ale i díky a chválu.

„*Jsou to modlitby lidských duší, jež musí Bůh nepřetržitě poslouchat?*“

„*Ano, ale to jsou hlasy vaší Země. Bůh však musí vnímat a porozumět volání hlasů celého univerza.*“

Z vládnoucího chaosu vystupovaly sem a tam malé zlaté obláčky. Zářily jako vzácné drahokamy. Byla jsem schopna rozeznat ve zpěvu nádherného sboru slova: „*Pane, Tvá vůle se staň! Ty jsi moje naděje, víra a láska. Vše kladu do Tvých rukou!*“ Tato slova vycházela z hluboké bolesti a utrpení a naplněna pokorou, odaností, láskou a vírou stoupala vzhůru, k Bohu.

„*To je nejčistší modlitba. Modlíci neprosí o nic, pokládá pokorně, trpělivě vlastní vinou zapříčiněné bolesti do rukou svého Tvůrce. Jeho modlitby pronikají jako světelné šípky éterickým prostorem přímo k Bohu*“, vysvětlila mně Hera.

Zatímco doznívala v mé duši nádherná harmonie zlatých obláčků, pozorovala jsem náhle vzestup dalších, ne zlatých, ale stříbrných oblaků, z nichž jsem vnímala znění nesčetných jemných

zvonků, tónů, jež vyzařovaly vůni jara, čerstvých květů a jemného vánku, vzbuzujícího v duši harmonii a radost.

„To jsou modlitby dětí! Poslouchej, s jakou důvěrou, oddaností a čistotou zní jejich slova. Nic nepředstírají a Bůh je miluje. Modlitby dětí, jež žijí v bídě a jejichž duše ještě není znetvořena nedobrymi příklady dospělých. Andělé nesou jejich modlitby Bohu vstříc.“

Čím nížeji jsme sestupovaly k Zemi, tím temnější a těžší se mi zdála nás obklopující oblaka. Pozorovala jsem šedivý oblak, jenž zvenčí působil pěkně, ale z jeho nitra vycházející melodie zněla falešnými tóny, budícími nepříjemné pocity v duši. Nebyla schopna stoupat a pohybovat se vpřed, ležela v éteru na stále stejném místě, jakoby zatížena olověným závažím, bez pohybu a světla.

„Vidíš, tato oblaka vypadají hezky, ale jen na povrchu. Jejich nitro je plné disonancí a falešných myšlenek, nejsou schopna pohybu vpřed a vzhůru. Jsou to modlitby všech falešných svatých, těch, kteří předstírají lásku a uvnitřně žijí jejich opakem. Jejich modlitby jsou jen modlitbami rtů, slovy předstíraných pocitů a nedosahují Boha.“

Náhle protínaly tato oblaka světelné blesky, jež ve formě ohnivých paprsků směřovaly vzhůru.

„To jsou modlitby velkých břišníků, kteří poznali svoje nesprávné jednání a volají z hlouby duše k Bohu o pomoc. Stejným způsobem procházejí éterem i modlitby umírajících, kteří až v posledních chvílích pozemského života poznali, že jedině Bůh jim může pomoci ve strachu z přicházejícího konce pozemského života. Uvědomují si nesprávnosti svého dosavadního života a prosí Boha o odpuštění. Jako blesky procházejí k Bohu i vroucí modlitby duší, nacházejících se v nebezpečí, které teprve v nejtěžších chvílích života poznaly hranice hmoty a pravdu, že nade vším, v co posud věřily, stojí tvořivá síla, pohyb všech životů a jejich existence. Vysílají modlitbu k Bohu, která prochází jako blesk sférami kolem Země a je-li opravdová, proniká až k Bohu.“

Poslední obraz, který jsem vnímala, byly černé, nepropustné a odpuzující oblačné formy bez síly, v nevyslovitelném nepořádku a chaosu, uzavírající se jen do sebe sama. Tyto modlitby

nemají sílu proniknout k Bohu, nejsou schopny vystoupit ani pár metrů nad zem a zůstávají v životním prostoru je vysílajících. Jsou to modlitby ziskuchtivých a egoistů, prosby konfesionalních fanatiků, prosících o potrestání jinak smýšlejících, prosby zaměřené proti životům a lásce k bližnímu.

Každý z vás ví, jak se modlí a snad pochopil i jak by se modlit měl. Podstatným požadavkem modlitby je důvěra, odevzdání a láska. Její hodnota roste podle toho, kolik lásky jste schopni k Bohu a k bližnímu nejen vysílat, ale i v denním životě realizovat.

„Moje milá, víš nyní, jak se máš správně modlit, aby tvá prosba dosáhla Boha?“

„Ano, Pane můj, Tvá vůle se staň!“

Známý farář kázal celý život stále znovu větu: „Musíte přijmout Boha do svého srdce!“

Mistr mu odpověděl: „Bůh je již v tobě, ale musíš být schopen to poznat.“

Anthony de Mello

Evoluce duše

Bůh plně respektuje svobodnou vůli člověka nejen v jeho denních potřebách, zvyklostech a při plnění zákonů pozemských, ale i v jeho postoji k plnění zákonů duchovních. Duchovní zákony však převyšují vůli člověka, jež není schopen se jejich působení oddálit, protože by ohrožoval svoji existenci. Rozhodujícím pomocníkem pro dodržování zákonů, jímž během svého života podléháme, je hodnota vůle, vycházející z úrovně vnitřního vědomí jedince. Je ovlivněna buď životní moudrostí, zkušenostmi a duchovními poznatky nebo podmíněna volbou, podřízenou vůli ho ovládajících negativních sil, jejichž činnosti si často není vědom, protože na ně nevěří. Slovo „podmíněnou“ znamená, že tato vůle je člověkem korigovatelná a mizí s růstem jeho charismatického a morálního zaměření. Oba druhy citované vůle jsou vůle svobodné, rozhodujícím faktorem zůstává člověk sám.

Jiné podmínky platí pro princip duše. Ta je vázána. Jako příklad uvedu duši rostlin nebo zvířat, které se mohou vyvíjet jen v rámci vývoje společné duše, plníci oddaně a věrně požadavky Božského zákona života, do něhož často zasahují člověkem stanovené zákony materiální. Mnohé způsobují škody a vedou k degeneraci přírodních životů.

S příjmem kosmické životní energie roste v duši člověka touha po dosud nepoznaném, po všem, co tvoří podstatu jeho existence. Projevuje se v různé intenzitě, adekvátně vývojovému stavu jednotlivců. Její realizace v denním životě vyžaduje čas.

Evoluce duše jsou malé nebo větší zisky pozitivně uzavřených vývojových cyklů, jež se časem spojují v nádherně zářící mozaiku pročištěné duše, objímající celý vesmír. Pozemskému člověku, který podléhá dimenzím polarity, prostoru a času, se zdá vývojový cyklus duše věčností a jeho tempo považuje za příliš pomalé. Ale nezačíná profesor matematiky s primitivním 1x1 než přejde k algebře a dosáhne schopnosti řešit náročné matematické problémy? Nevyžaduje diamant trpělivé, dlouhé broušení a zpracování, než se stane zářícím briliantem, jehož krása oslňuje?

Principem duševní evoluce je práce na poznávání a pročišťování sama sebe, na vztahu ke Tvůrci a všemu Jeho stvoření, na darech lásky a vzájemné pomoci, jež přinášíte svým bližním vstříc. Člověk však rád bere a obdarovává jen sebe sama. Předpoklady k dávání a dělení jsou na Zemi potlačovány již v duši dítěte egoistickou výchovou a z ní vycházející bezohledností, ve vědomí zakořeněnými, ne vždy dobrými návyky, domněnkami a rostoucím egocentrismem jeho životního prostoru.

Důležitým článkem duševní evoluce je i směr a dodržování zvolené duchovní cesty. Chraňte se před rozpolcováním vědomí do mnoha směrů. Jakmile se objeví něco nového, opouštíte starou cestu, která se vám zdá fádňí, jednotvárná, protože vyžaduje stále jen jedno a totéž: práci na sobě samém, pokoru a lásku k Bohu. Příjemnější je nechat se lákat senzacemi, zvědavostí, domněle čistými spiritistickými radami pro problémy denního života, jejichž většina je převzata z vašeho podvědomí, ne z čistého božského pramene. Toto jednání je důkazem nedostatečně pevné víry v Boha a snahy o Jeho blízkost. Kdo jednou začal opravdově pracovat na svém duchovním růstu, tomu není nic fádňí a jednotvárné, protože získává stále nové oslňující poznatky. Cílem božských pomocníků nejsou senzacce a zasahování do karmického průběhu života, ale snaha přivést vás na cestu pravdy, zajistit vám šťastný posmrtný život a oproštění se z karmické a inkarnační zákonitosti.

Snažte se probudit ve své duši Kristovo světlo, jež vás vede a chrání. Nevěřte na falešné proroky a zasvěcence současné doby, na spasitele Země a její záchrance. Ti, kteří se s touto úlohou zrodili, pracují v tichu a pokorně, bez jarmareční slávy, vyzrálí láskou a oddaností potřebným, ve službě Jediného.

Evoluce duše vyžaduje lásku, kontrolu myšlenek, pocitů, slov a skutků, růst ctností. Pokud se identifikujete se Zemí, zůstáváte Zemí. Kdo se identifikuje s Bohem, probouzí v sobě Jeho blízkost, jež objímá žehnající Láskou celé univerzum

Duchovní smrt

Jestliže člověk hovoří o mrtvých, míní tím pozemské mrtvé, jejichž dočasně žijící hmotné tělo, schránka nesmrtelného ducha a duše, se opět vrací k Zemi, z jejíhož ódu bylo vytvořeno. Duch a duše se z něho uvolňují a vracejí se do svého původního domova, do nadzemských sfér.

V Bibli je často hovořeno o mrtvých a o smrti, ale ve všech případech, pokud nebyly pozměněny nesprávným překladem nebo působením konfesionálních korektorů, je míněna smrt duchovní, ne tělesná. Duchovní smrtí je míněn odvrát člověka od Boha, jeho Stvořitele. Spojení s Bohem je život, oddělení od Něho duchovní smrt.

Poprvé bylo v tomto smyslu slovo smrt použito v Bibli, kdy Bůh *symbolicky* zakazuje prvním lidem v ráji požívání určitých plodů: „*Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V ten den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti!*“

1. Mojžíš, 17

Zde je smrtí míněno podlehnutí satanským silám, odpad od Boha, jenž následoval po nedodržování božských zákonů. Adam a Eva dobrovolně přešli na stranu zla a tím se oddělili od Boha.

„*Mzdou břichu je smrt, darem Boží milosti je život věčný.*“

List Římanům 6,23

Ne každý lidský prohřešek vede k duchovní smrti. Nejtěžší jsou provinění, která zabraňují bližnímu na cestě k víře, k poznání Tvůrce a návratu k Němu. Lidské slabosti procházejícího života lze odčinit buď v současné nebo v některé z příštích inkarnací, ale prohřešky proti duchovnímu vývoji bližních vyžadují mnohdy tisíciletí, než jsou vyrovnány.

Duchovně mrtví jsou nepřáteli Boha. Identifikují se ne se svým duchem, ale s hmotou, s fyzickým tělem a jeho slabostmi, zesměšňují víru svých bližních. Žijí ve vnitřní temnotě, kterou se snaží přenášet i na svoje životní prostředí. Odmítají poznání, že to, co považují za pravdu a realitu, je jen přechodnou projekcí jejich vlastního ega. Absolutní realitu, Boha a život věčný, prohlašují za iluzorní představu „bigotních bláznů“. Nepřemýšlejí o příčině stvoření a života Země. Jejich vládcem je pán tmy, proto zůstávají slepí.

Silnými nepřáteli víry, hledání čisté duchovní pravdy a života, stojícího nad hmotnou realitou, jsou zakořeněné zvyklosti, přejímané výchovou, ceremoniálními zvyky a dogmaty, provázejícími naše dětství a dospívání. Učí člověka se Boha a Jeho trestů bát, ne Ho milovat, vyžadují odmítat bez kontroly vše, co stojí v protikladu k předkládaným sakrálním naukám, ceremoniím, mylným tvrzením a dogmatům, jež se stávají již celou řadu generací automatickou součástí lidského podvědomí.

Většina tuší pravdu o zaslíbené Zemi, ale nejsou do ni schopni vejít. Jiní se opět vydávají za nositele hlubokých poznatků, za zasvěcence, ovládající Božskou pravdu, ale nejsou schopni ovládnout ani sebe sama.

Nesnažme se napodobovat ostatní. Každý z nás má vlastní cestu, přiměřenou jeho vnitřním pocitům a vnímání. Je rozdílná, ale je naše, v souladu s naší individualitou. Stejně rozdílný je i čas, kdy se na tuto cestu vydáme. Důležité je vyjít. Mnozí vyjdou, ale chtěli by začít hned nahoře. Neuvědomují si, že jim chybí základ zkušeností a síly, získávaný při stoupání vzhůru a po krátké době spadnou opět do starých kolejí.

Duchovní cesta nezná skoky, jen malé krůčky. Ten, kdo hovoří o jednotvárnosti stále se opakujících požadavků dokazuje, že ještě nezačal ani s nejprimitivnějšími nároky na změnu sebe sama. Každý - i sebemenší - krok vpřed přináší nové poznatky a rozšiřuje horizont hledajícího rostoucím bohatstvím prožitků a zkušeností. Jednotvárnosti je daleko vzdálen.

Ten, jehož srdce při vyslovení jména Bůh nebo Kristus reaguje proudem lásky, nosí Ho ve svém srdci a duchovní smrt je mu cizí. Kdo se identifikuje jen s tělem, hmotou a lidskými slabostmi, prochází duchovní smrtí. Přemýšlejte! Jak to dělám já?

Mediální formy

Spiritualismus je vírou vedoucí k pevnému přesvědčení, že život nekončí fyzickou smrtí a zemřelý je i po svém odchodu schopen spojení s žijícími lidmi.

Čistý spiritualismus je duchovní pomocí výše stojících bytostí člověku v jeho vývojovém růstu vysvětlováním duchovních pravd a příčin pro jeho zrození na Zemi.

Nízký spiritualismus vychází ze spojení s nízko vyvinutými astrálními bytostmi, které se vyživují životní silou člověka a inspirují ho k nedobrym myšlenkám, pocitům a činům.

Prostředníky mezi astrálními sférami a Zemí jsou média. Sensitivní mediální jedinci jsou na svoji činnost připravováni nejen čistými, ale i negativně zaměřenými duchovními bytostmi. Každé médium je schopné přinášet svým spolužijícím sdělení čistých, nižších nebo nízkých astrálních bytostí. Rozhodujícím činitelem je jeho svobodná vůle, čistota života vnějšího a vývojový stupeň života vnitřního. Jednotlivá média se zaměřují na některou z uvedených mediálních forem.

1. Pomocí ódové síly média a účastníků seance předávají *formou klepání, zvedání nebo klesání stolní desky* svoje sdělení jen bytostem nižších a nízkých astrálních sfér.

2. Média pracující *pomocí planžety* patří do stejné skupiny jako média, předávající sdělení písemnou formou. Na dřevěné nebo papírové desce jsou nakreslena písmena, čísla a různé symboly. Pomocí ódové síly média jsou jednotlivá písmena označována a spojována ve slova a věty mediálních sdělení. Podobnou úlohu měl náprsní štít vysokých židovských hodnostářů.

Astrální sdělení formou psaní nebo malování je buď automatické nebo vychází z inspirace přítomné astrální bytosti.

3. *Inspirační média* předávají mediální sdělení v částečném nebo hlubokém transu. Čím hlubší je trans, tím hodnotnější jsou předávané poznatky. Média, pracující s vyšším astrálním světem, jsou provázána takzvaným kontrolním duchem, bytostí, vybavenou mocí a silou zabránit rušivým zásahům nízkého astrálu.

Spotřebovaná ódová síla je médiu hned po ukončení seance nahrazena. Nižší a nízké astrální bytosti využitou ódovou sílu nevracejí.

Sdělení vysokých astrálních bytostí přijímá médium v hlubokém transu. Tento úkol si předsevzalo již před svoji inkarnací na Zemi.

4. Pro *mediální léčbu* jsou jednotlivá média zásobována léčebným magnetismem, který předávají na nemocné v transu duchovním lékařem nebo při plném vědomí osobně. Tělesný magnetismus je nezbytnou částí životní síly člověka.

5. Média *aportační* jsou zvláště vyvinutí jedinci, schopni v hlubokém transu dematerializovat a přenášet z uzavřených prostorů těžké předměty a na určitých místech je opět rematerializovat. Jsou schopna i dematerializace a rematerializace lidského těla bez omezení prostorem a vzdáleností. Tato média jsou na Zemi velmi vzácná.

6. Média *fyzikální* nejsou pomocníky Boha a člověka. Čistý duchovní svět se na jimi vyvolávaných fenoménech nepodílí. Za pomoci nízko vyvinutých duší, vázaných na Zemi, vyvolávají zjevy, uspokojující lidskou zvědavost, touhu po senzacích a zázracích: pukání skleněných předmětů, tříštění okenního skla, žárovek, samovolné zapínání různých přístrojů, vzplanutí ohně, padání předmětů k zemi, přemisťování nábytku, zastavení hodin, rozeznívání hudebních nástrojů, jejich zničení a podobně. Využívají životní sílu média a diváků.

7. *Materializační média* na Zemi téměř neexistují, protože současný člověk není schopen poskytnout tolik životní síly, kolik ji materializace vyžaduje.

Mnohdy se snaží zemřelí členové rodiny, příbuzní, přátelé sdělit pozůstalým, že žijí. S pomocí ódové síly žijících dochází k jejich částečné materializaci, která trvá většinou jen krátce a zřídka se opakuje, protože jim chybí nutné množství potřebné životní síly.

8. *Jasnozřivost a vnímání přítomnosti nadzemských bytostí* pomocí lidských smyslů, jako například sluchem, vnímáním vůně, světla a podobně nejsou mediálními dary, ale osobním působením jednotlivých astrálních bytostí.

Jasnovidnost a přijímání sluchem činí výjimku. Vycházejí-li z čistého duchovního pramene, má vždy médium ochranného průvodce, vyšší kontrolní bytost.

V současné době roste na Zemi počet médií, prostředníků bytostí nižších astrálních sil. Počet médií, sloužících Bohu a Kristovi, je malý. Nezaměřují se na pozemské zisky a karmicky podmíněné nebo vlastními činy zapříčiněné životní problémy člověka, ale na jeho vnitřní růst a oproštění se z nadvlády negativních sil.

Kterou cestu člověk volí, vychází z jeho svobodné vůle. Současný stav planety Země tuto vůli zrcadlí!

„Lidé často předstírají to, co nejsou. Ten, kdo něčím je, například dobrotou a láskou, nehovoří o tom, ale je projevem toho, co opravdu je.“

E. Haich. „Zasvěcení“

Tvá vůle se staň!

Mnozí z nás ztrácejí víru v pomoc Boží, jestliže nepřichází v době nebo ve formě, jak si sami představovali a chtěli. Jiní jsou přesvědčeni, že Bůh za ně vše rozřeší a udělá, stačí jen sedět a čekat. Jiní si opět řeknou: „Zkusím to, třeba je na tom celém vyprávění o Bohu něco pravdy.“ Existuje i nemálo těch, kteří hlásají, že pomoc Boží nepotřebují, protože jejich vlastní genialita a schopnost jsou jim dostatečnou pomocí. Jejich sebevědomí však trvá jen do doby prvních těžkých životních problémů, kdy lidská síla a moudrost narazí na svoje hranice. Pak zkroušeně hledají pomoc vyšší.

Všem, kteří podléhají podobným reakcím, chybí pokora a důvěra k Tomu, k němuž v dobách nejvyšší životní tísně voláme. Voláme a prosíme, ale nežebráme a neporoučíme, protože nikdo nemůže vědět, co je pro něho prospěšné a správné. Často se stává, že po splnění mnohých proseb poznáme, že přinesly opak toho, co jsme si představovali a chtěli. Mnohá, pro nás později nepříznivá přání, splní Bůh člověku, aby se mu stala učebním procesem, zkouškou a poznáním, jak málo ví, co je pro něho příznivé nebo méně dobré a aby uzavíral příště své prosby k Bohu slovy: „Tvá vůle se staň!“

Další otázkou zůstává, kolik je ochoten dělat pro splnění svých proseb člověk sám.

I. Georgian: „Andělé, ochránci“:

Celý den silně pršelo, proto se Mr. Jones vypravil k osmdesátiletému muži, který žil sám na vzdálené farmě. Viděl ho již z dálky, jak sedí na verandě a pozoruje stoupání vody v blízké řece.

„Pane Bough, dešť je stále silnější, hladina řeky stoupá, pojdte, odvezu vás do bezpečí!“

„Ne, děkuji ti, chlapče, jeď dál. Mě hlídá Bůh, já se o nic starat nemusím!“

Děšť nepřestával, naopak byl stále větší. Druhého dne zrána se Mr. Jones vydal opět k obroženému muži. Tentokrát už ne autem, ale lodí. Voda již zaplavovala verandu a starý muž seděl na její střeše.

„Pane Bough, pojeďte se mnou, váš život je v nebezpečí!“

„Ne, ne, jen pádluj dál! Mě ohlídá Bůh.“

„Ale něco musíte dělat i vy sám!“

„Jen jeď chlapče domů, ať Bůh udělá všechno sám!“

I celou další noc silně pršelo, voda stála už tak vysoko, že starý muž musel vystoupit na střechu domu. Kolem půlnoci přiletěl policejní vrtulník a zástupce šerifa volal:

„Pane Bough, spustím záchranný koš, nastupte do něho!“

„Jen leťte dál, Bůh mně ohlídá, to je jeho služba!“

„Jste si tak jistý? Nechcete Mu pomoci?“

„Není třeba, On vše zařídí!“

Kolem dvou hodin v noci už nebylo ani na střeše domu jediné místečko suché. Muž stál na nejvyšším bodu střechy, obrátil se vyčítavě k nebi a volal: „Bože, jak to můžeš dopustit! Vždyť jsem tě volal, abys mě zachránil!“

Z otevřeného nebe zazněl jasný, silný hlas:

„Poslal jsem ti záchranu autem, lodí a vrtulníkem. Tys nebyl ochotný do nich ani nastoupit. Přemýšlej, co jsi udělal sám!“

Jsmo ve stálém spojení s Tvůrcem a Jeho pomoc je pro nás vždy připravena, jakmile o ni správně prosíme. Musíme si být také vědomi, že jestliže chceme něco dostat, musíme být sami připraveni něco udělat a dávat. Nenutit Boha, ale prosit Ho, trpělivě čekat a přijmout s pokorou Jeho rozhodnutí.

Stará moudrost říká: „Buď opatrný s tím, co chceš! Může se stát, že to dostaneš!“

„Jedna z mých přítelkyň neustále prosila o muže, který by odpovídal jejím představám. Napsala na list papíru všechny svoje nároky, vlastnosti a vše, co od budoucího manžela požaduje a modlila se denně o splnění svého přání. Potkala ho dříve, než očekávala. Ztělesňoval vše, po čem toužila, zbožňoval ji, ale celá záležitost měla jediný problém. Zapomněla na svém listě uvést jeho stáří. Vysněný muž byl už sedmdesát let starý a ačkoliv splňoval všechny její představy a přání, neuznávala ho devětaadvacetiletá žena jako potenciálního partnera.“

Každému z nás je denně pomáháno, ale nepřemýšlíme o tom, mnozí na pomoc nevěří. Bůh nám staví po boku pomocníky, kteří nás chrání, vedou, těší a pomáhají nám v často beznadějných situacích. Pro většinu z nás je to samozřejmost. Místo díky

a uvědomění si, že každý život a jeho dění jsou zákonitě vedeny, hovoříme o „náhodách“.

Do South Beach jsme jeli v teplé, světlé noci. Krása třpytícího se moře nás zlákala vystoupit z auta a pobýt chvíli na jeho břehu. Zaparkovali jsme auto v postranní uličce, zabouchli dveře auta. „Ach, zapoměla jsem v autě klíč,“ uvědomila si moje přítelkyně. „Ale otec má náhradní klíč a jestliže mu zatelefonujeme, přiveze nám ho.“

Ale pro telefonování jsou zapotřebí mince a naše tašky ležely v zamčeném autě. Co dělat? Zbývala jen vroucí modlitba o pomoc. Náhle upoutalo moji pozornost něco třpytícího se na zemi. Krásná, zcela nová mince, právě ta, kterou jsme potřebovali pro telefon.

Otec přijel brzy s náhradním klíčem a nás vybavil tento zážitek po celá léta dalšího života jistotou: „Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejblíží!“ Jaká hluboká moudrost a pravda! Ale přiznáváme si to?

Bůh nevyžaduje od člověka, jemuž pomáhá, příslušnost k určitým náboženským institucím. Náboženství a víra jsou dva rozdílné pojmy. Víra je důvěra, láska k Bohu a dodržování Jeho zákonů. Náboženství je organisovaný systém uctívání, udržovaný představami a nároky člověka, ne Boha.

Rozhodujícím faktorem přibližování se Tvůrci a Jeho pomoci je víra, důsledná práce na vlastních morálních hodnotách, jejichž nároky jsou dány Božskými zákony, na pročišťování myšlenek, pocitů, slov a skutků, na lásce k ostatním. Marně uctívá a volá Boha ten, kdo nemiluje a nectí i životy ostatní.

Láska je světlo a teplo v našich srdcích. Světlo a teplo jsou člověkem uznávané síly, udržující život nejen na Zemi, ale v celém vesmíru. Láska k Bohu většinou začíná u mnohých strachem nebo bolestí. Ale musí růst, aby si byla vědoma, jakým bohatstvím je pro člověka samotného i pro jeho spolužijící.

Je vše a vše je v ní.